

върших смирено дните си отредени от бога, напуснах света с благодарна душа. Слава на Отца за всичките му милостиви деяния."

Царят пристъпи полека към втората плоча от бял мрамор. В кървав пламък трептеше кандилото над буквите, които казваха:

"Тук почива раб божий Петър, син Иоана Асена..."

Сякаш черно було падна пред очите на бащата.

Той размаха ръце, като че диреше подпора. Неясен стон се изтръгна от гърдите му. Някаква тъмна сянка, която лежеше на плочите край двата гроба, внезапно се издигна, с отчаян вопъл се хвърли към него. Беше Елена. Мършава, бледа, ужасна, като призрак. Тя скри лице в дрехите му, разтърсена от глухи хълцания. Когато докосна детето си, чак тогава Асен усети как нещо се стопява в сърцето му. Чак тогава сълзи можаха да избликнат в пресъхналите му очи, думи да изникнат в бурен, безумен поток от вцепенената му уста:

- Петър! Петър! Наследникът! Защо и него? Не можа ли да го отмине тежката Ти ръка? Защо не взе моя живот? Моите ненужни дни, а покоси тая младост...

Той разкъса дрехата на гърдите си. Падна ничком връз пода от ситна мозайка, цял се простря на студения мрамор. Светлините на вощениците и кандилата изчезнаха. Тъмна нощ се спусна над душата му, разстла се над целия свят.

Петър... Това бе бъдещето, надеждата, славата, величието на царството...

И сега бе загинало всичко. Калиман бе невръстен. В жилите му течеше повече кръвта на Арпадите, отколкото тая на Асеновци. Утре да склопеше око, кой щеше да го замести: когато Петър бе скрил младата си снага под земята. Наследникът... Тъй смел, тъй добър, тъй мъдър... О! Той бе отишел на юг, за да пази основите на ^{царството} си, а тук, у дома, ^{тя} ~~то~~ бе поразено в най-тънското място. Не бе ли пропаднало Симеоновото дело при слаби и недостойни